

Självgeografi

Nu släcker de ner
över hockeybanan
Snöflingorna börjar sin dans
runt den ensamma gatlyktan
Jag står kvar i mörkret
med ryggen mot väggen
och försökte minnas
Det var här allting började,
på den lilla gården
på andra sidan kurvan
Och vår granne
hade ett fotbollsmål
insprängt i häcken,
nu finns där bara ett hål
Och hans bror blev hockeyproffs
och jag blev poet
och jag tror
att han blev doktor
Vi brukade
rulla sten över gränsen,
krypa genom häckarna
och ut på åkrarna
Vi lekte indianer
i manshögt hö
och nybyggare
på nyslagna fält
Och vi hade ett får
som brukade rymma
till hästfarmaren
Nu är allt borta,
fåret är skjutet
och man har
hägnat in åkrarna
med elektrisk taggtråd
Ingen odlar längre hö
till annat än äggstorlek
Och ingen av indianerna
finns längre kvar,

vi spred oss över världen
till Luleå, Stockholm
och södra Florida
Inte en ljust
och snöflingorna
är desamma
nu när man tänt
röda varningsljus
mellan ladan och kansliet
Det är så mycket
man inte förstår,
människornas livstrådar
delas upp och flätas samman
Och min första älskade
bodde på andra sidan fälten,
i skogen vid bäcken
Men jag sa aldrig något
och hon sa aldrig något
så ingenting blev av
Och hon bor inte längre kvar
och jag äskar inte henne
så jag antar
att det inte betyder något
Och redan nästa vinter
byggde pappa oss ett hus
i en annan by
Där fanns en ö
med en fotbollsplan
och det var där jag sprang
och skrapade mina knän
Och jag antar
att ingenting
spelar någon roll,
man kommer alltid tillbaka
även om allt förändras

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Erik W med Poeter.se id #32882 innehar upphovsrätten